

LAUREN OLIVER

Requiem

the house of books

Dit boek is fictie: alle personages, gebeurtenissen en dialogen zijn ontsproten aan de verbeeldingskracht van de auteur en dienen daarom niet als waar te worden beschouwd. Elke overeenkomst met bestaande gebeurtenissen of personen, levend of overleden, berust op puur toeval. Aan de inwoners van Portland, Maine en omstreken: vergeef mij als-tublieft de bewerkingen en wijzigingen die ik aan uw prachtige woon-omgeving heb aangebracht.

Oorspronkelijke titel: Requiem
Oorspronkelijke uitgave: HarperCollins Publishers
Copyright © 2013 by Laura Schechter
Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2013 The House of Books, Vianen/Antwerpen

Vertaling: Willeke Lempens
Vormgeving omslag: marliesvisser.nl
Opmaak binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4249 9
ISBN 978 90 443 4250 5 (e-book)
D/2013/8899/121
NUR 334/285

www.laurenoliverbooks.com
www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Lena

Ik droom weer over Portland.

Sinds Alex weer is opgedoken – opgestaan uit de dood, maar ook veranderd, verwrongen, als een monster uit de spookverhalen die we elkaar als kind vertelden – heeft het verleden zijn weg naar binnen weer gevonden. Als ik even niet oplet, borrelt het omhoog door de kieren en trekt het met gulzige vingers aan me.

Dit is waar ze me al die jaren voor hebben gewaarschuwd: dit zware gewicht op mijn borstkas, deze nachtmerriefragmenten die me zelfs als ik wakker ben nog achtervolgen.

Ik heb je gewaarschuwd, zegt tante Carol in mijn hoofd.

We zeiden het toch, zegt Rachel.

Je had gewoon moeten blijven. Die laatste is Hana, die haar hand naar me uitsteekt. Over een zee van tijd heen, dwars door de dikke, donkere lagen van mijn herinnering, strekt zij een gewichtloze hand naar me uit, terwijl ik steeds verder wegzak.

Met zo'n vijftientig man zijn we uit het noorden gekomen, uit New York City: Raaf, Spijker, Julian en ik, plus Dani, Gordo en Snoek, en nog een stuk of vijftien anderen, die zich er gewoonlijk het best bij voelen te doen wat er gevraagd wordt.

En Alex.

Niet mijn Alex, maar een vreemdeling die nooit lacht, ook nooit glimlacht en zelfs amper iets zegt.

De rest van degenen die het pakhuis bij White Plains als nederzetting gebruikten, is naar het zuiden of het westen uitgewaaid. Dat verlaten pakhuis zal onderhand wel geheel zijn leeggehaald. Het is er niet meer veilig, na Julians redding.

Julian Fineman is een symbool – en een belangrijk ook. De zombies zullen op hem jagen. Zij willen het symbool ophangen en laten bloeden, om de anderen een lesje te leren.

Wij moeten daarom extra voorzichtig zijn.

Jager, Braam, Bo en nog een paar van de oude nederzetting in Rochester wachten iets ten zuiden van Poughkeepsie op ons. Het kost ons bijna drie dagen om deze afstand af te leggen, omdat we om zeker zes Valide Steden heen moeten.

Maar dan zijn we er opeens: het bos houdt simpelweg op aan de rand van een gigantische plaat beton, doorweven met brede scheuren en met overal nog vaag de spookachtig witte omtrekken van parkeerplekken. Hier en daar staan zelfs nog auto's: roestig en ontdaan van allerlei onderdelen – rubberen banden, metalen platen. Ze zien er klein en enigszins belachelijk uit: als speelgoed, achtergelaten door een kind.

De parkeerplaats strekt zich als een grijs moeras in alle richtingen uit, tot aan een groot gebouw van staal en glas: een oud winkelcentrum. Op een met vogelpoep besmeurd bord staat in krullerige, schuine letters te lezen: WINKELCENTRUM EMPIRE STATE PLAZA.

De hereniging is meer dan vrolijk. Spijker, Raaf en ik beginnen te rennen, net als Braam en Jager, waardoor we elkaar midden op het plein ontmoeten. Ik bespring Jager breed lachend, waarop hij zijn armen om me heen gooit en me optilt. Iedereen roept en praat door elkaar heen. Als Jager me weer neerzet, houd ik één arm stevig om zijn middel, alsof ik bang ben dat hij anders weer verdwijnt. Mijn andere arm sla ik om Braam, die driftig Spijkers hand staat te schudden. Zo klampen we ons met zijn allen aan elkaar vast,

springend en schreeuwend, in elkaar verstrengeld – daar, op dat plein, in de felle zon.

‘Zo, zo, zo.’ We maken ons van elkaar los, draaien ons om en zien Bo op ons af slenteren, haar wenkbrauwen hoog opgetrokken. Zij heeft haar haar laten groeien en naar voren geborsteld, zodat het over haar schouders valt. ‘Kijk eens wie we daar hebben!’

Het is voor het eerst in dagen dat ik me volkomen gelukkig voel.

In de paar maanden die wij apart van elkaar hebben doorgebracht, zijn ook Jager en Braam veranderd. Braam is tegen alle verwachtingen in wat dikker geworden en Jager heeft een paar nieuwe rimpels in zijn ooghoeken, hoewel zijn glimlach nog even jongensachtig is als voorheen.

‘Hoe gaat het met Sarah?’ vraag ik. ‘Is zij er ook?’

‘Nee, die is in Maryland gebleven,’ zegt Jager. ‘De nederzetting daar is dertig man sterk, dus hoeft ze van daaruit niet meteen verder te trekken. Het Verzet probeert een boodschap door te spelen aan haar zus.’

‘En hoe zit het met Opa, en de rest?’ Ik ben buiten adem en er zit een raar, drukkend gevoel op mijn borst, alsof ik nog steeds word geknuffeld.

Braam en Jager kijken elkaar kort aan.

‘Opa heeft het niet gered,’ zegt Jager kort. ‘We hebben hem even buiten Baltimore begraven.’

Raaf kijkt even de andere kant op en spuugt op het plaveisel.

Braam voegt er vlug aan toe: ‘Maar met de rest gaat het prima.’ Dan steekt hij zijn hand uit en strijkt met één vinger over mijn nep-Procedureteken, dat hij heeft helpen maken toen ik mij officieel aansloot bij het Verzet. ‘Ziet er goed uit,’ zegt hij, met een knipoog.

We besluiten hier ons kamp voor de nacht op te slaan. Er is schoon water niet ver van het oude winkelcentrum en uit een stel oude huizen en kantoren halen we nog een aantal bruikbare spullen:

tussen het puin lagen een paar blikken met eten, wat roestig gereedschap en onder een berg pleisterkalk vond Jager zelfs een geweer, keurig opgehangen tussen een paar omgekeerde hertenhoeven. Bovendien heeft een lid van onze groep, Henley – een kleine, stille vrouw met een lange, grijze vlecht – koorts. Zij heeft tijd nodig, ze moet rusten.

Aan het eind van de dag ontstaat er een woordenwisseling over waar we naartoe moeten.

‘We zouden ons kunnen opsplitsen,’ zegt Raaf. Zij zit op haar hurken bij de kuil die ze heeft schoongeveegd voor een kampvuur en pookt met het verkoelde uiteinde van een stok in de eerste gloeiende puntjes.

‘Hoe groter de groep, hoe veiliger,’ werpt Spijker tegen. Hij heeft zijn fleece trui uitgetrokken en draagt nu slechts een T-shirt, zodat zijn pezige armspieren goed te zien zijn.

De dagen worden langzaam warmer, de bossen komen steeds meer tot leven. We voelen het voorjaar aan komen, als een dier dat zich begint te verroeren in zijn slaap, terwijl het hete adem uitblaast.

Nu is het echter koud: nu de zon laag staat, en wij ons niet langer voortbewegen, wordt de Wildernis opgeslokt door lange, donkerparse schaduwen. De nachten zijn nog steeds winters.

‘Lena,’ zegt Raaf luid.

Ik schrik ervan. Ik staarde naar het vuur; keek hoe de vlam zich traag om de berg dennennaalden, twijgjes en broze bladeren krulde.

‘Ga eens kijken hoe het met de tenten staat, wil je? Het is bijna donker.’

Ze heeft het vuur gemaakt in een ondiepe greppel, waar ooit een beek moet hebben gestroomd en waar we enigszins beschut zitten tegen de wind. Ze heeft het kamp niet te dicht bij het winkelcentrum laten opzetten, dat met zijn spookachtige ruimten nog net boven de bomenrij uitsteekt: een brok verwrongen, donker metaal met lege, starende ogen – als een gestrand ruimteschip.

Een meter of tien verderop helpt Julian met het opzetten van de

tenten. Hij staat met zijn rug naar mij toe en ook hij is slechts gekleed in een T-shirt. Nog maar drie dagen in de Wildernis en nu al is hij veranderd! Zijn haar zit slordig en bij zijn linkeroor hangt een blaadje. Hij lijkt magerder, hoewel hij nog te kort hier is om al zoveel te zijn afgevallen. Het moet het effect zijn van de omgeving: in de open lucht, gekleed in gevonden, veel te grote kleding, omringd door woestenij – een constante herinnering aan de broosheid van ons bestaan.

Hij bindt een touw om een boom en trekt het strak. Onze tenten zijn oud en al vele malen gescheurd en weer opgelapt. Ze kunnen niet op zichzelf staan, maar moeten ergens tegenaan leunen of vastgebonden aan bomen tot leven worden gewekt, als zeilen in de wind.

Gordo staat naast Julian en kijkt goedkeurend toe.

‘Hebben jullie nog hulp nodig?’ Ik blijf op een paar meter afstand staan.

Julian en Gordo draaien zich allebei om.

‘Lena!’ Julians gezicht klaart op, maar betreft gelijk als hij beseft dat ik niet van plan ben dichterbij te komen. Ik ben degene die hem heeft meegenomen, naar deze vreemde, nieuwe plek, en nu kan ik niets meer voor hem doen.

‘Nee hoor,’ zegt Gordo. Hij heeft knalrood haar en, ook al is hij beslist niet ouder dan Spijker, hij draagt een baard tot halverwege zijn borstkas. ‘We zijn al bijna klaar.’

Julian recht zijn rug en veegt zijn handen af aan de achterkant van zijn spijkerbroek. Hij aarzelt even en komt dan naar me toe, een haarlok achter zijn oor duwend. ‘Het is koud,’ zegt hij, als hij bijna bij me is. ‘Je kunt beter bij het vuur gaan zitten.’

‘O, het gaat wel, hoor,’ zeg ik, maar trek mijn handen toch in de mouwen van mijn jack. De kou zit ín me: bij het vuur gaan zitten helpt niet. ‘Ze zien er goed uit, de tenten.’

‘Dank je wel, ik geloof dat ik het begin door te krijgen.’ Hij glimlacht maar zijn ogen staan dof.

Drie dagen. Drie dagen van gespannen gesprekjes en diepe stilte. Ik weet dat hij zich afvraagt wat er is veranderd en of het weer teruggedraaid kan worden. Ik weet dat ik hem pijn doe. Er zijn vragen die hij zichzelf niet toestaat te stellen, zaken die hem moeite kosten niet te bespreken. Maar hij gunt me tijd; is geduldig en zachtmoedig.

‘Je ziet er mooi uit in dit licht,’ zegt hij.

‘Mm, jij bent zeker blind aan het worden.’ Het is bedoeld als grapje, maar mijn stem klinkt schel in de ijle lucht.

Hij schudt zijn hoofd, fronst en kijkt de andere kant op.

Het blaadje, felgeel, zit nog steeds in zijn haar, vlak achter zijn oor. Het allerliefst zou ik nu mijn hand uitsteken, het eruit trekken, met mijn vingers door zijn haar woelen en er samen om lachen. Dit is dus de Wildernis, zou ik dan zeggen, had je het je zo ook voorgesteld? En dan zou hij zijn vingers om de mijne vlechten, in mijn hand knijpen en zeggen: Wat zou ik toch zonder jou moeten?

Maar ik krijg mezelf niet in beweging. ‘Eh... er zit een blaadje in je haar.’

‘Hè?’ Hij kijkt geschrokken, alsof ik hem heb gewekt uit een droom.

‘Een blaadje, in je haar.’

Hij veegt ongeduldig met zijn hand door zijn haar. ‘Lena, ik...’
Pang.

We schrikken allebei van het gewerschot. Vogels vliegen op uit de bomen achter Julian en verduisteren even de lucht, waarna ze zich in losse figuren verspreiden.

Iemand roept: ‘Verdomme.’

Dan duiken Dani en Alex ineens op uit het bos achter de tenten. Ze hebben allebei een geweer over hun schouder.

Gordo komt overeind. ‘Een hert?’ vraagt hij.

Het licht is nu bijna helemaal verdwenen; Alex’ haar lijkt wel zwart.

‘Nee, daar was ’ie te groot voor,’ zegt Dani. Ze is een grote vrouw, met brede schouders, een plat voorhoofd en amandelvormige ogen. Ze doet me een beetje denken aan Miyako, die afgelopen winter, vlak voor we naar het zuiden trokken, overleed. We hebben haar op een ijskoude dag verbrand, net voor de eerste sneeuw.

‘Een beer dan?’ vraagt Gordo.

‘Zou kunnen,’ antwoordt Dani kort. Ze is harder dan Miyako: heeft zich door de Wildernis laten stalen.

‘Hebben jullie hem geraakt?’ vraag ik; te gretig, want ik ken het antwoord immers al. Ik probeer Alex op die manier te dwingen naar me te kijken, iets tegen me te zeggen.

‘Misschien net geschampt,’ zegt Dani, ‘moeilijk te zeggen. In ieder geval niet erg genoeg om hem te stoppen.’

Alex zegt helemaal niets, lijkt mij niet eens op te merken. Hij stapt met grote passen tussen de tenten door, vlak langs Julian en mij. Zo dichtbij, dat ik hem bijna kan ruiken: die bekende geur van gras en zongedroogd hout. Die Portland-geur die maakt dat ik het zou willen uitgillen, mijn gezicht tegen zijn borstkas drukken en diep inademen...

Maar dan zweeft Raafs stem naar ons toe: ‘Het eten is klaar! Wie niet snel is, is te laat.’

‘Kom!’ Julian strijkt even met zijn vingers langs mijn elleboog – geduldig, zachtmoedig.

Mijn voeten draaien zich om en lopen richting het vuur, dat nu heftig brandt; richting de jongen die er als een schaduw naast staat, bijna onzichtbaar door de rook. Dat is wat Alex nu is: een schaduwjongen, een illusie.

Al drie dagen heeft hij geen woord tegen me gesproken, geen blik op me geworpen.